

LO CRIT Se la PATRIA.

SETMANARI TRADICIONALISTA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

PER TOTA LA PENÍNSULA

Trimestre 5 rals

ULTRAMAR Y ESTRANGER

Trimestre 10 rals

Número solt: 2 quartos.

ADMINISTRACIÓ:

PALLA, 31, LLIBRERIA

LA PROPAGANDA CATALANA

25 exemplars: 4 rals

Número atrassat: 4 quartos.

Per carta escrita lo dia 17 d' aquest mes, sabém que 'l telegrama publicat per lo *Diari de Barcelona* lo dia 12, es completament fantàstich, puig cap metje ha sigut cridat al costat de Don Carlos, que gracies à Deu està perfectament bé de salut, y lo mateix Donya Margarita, Don Jaume y las Infantas. Actualment tots son à Viareggio, desd' hont nos ha sigut dirigida la carta à que 'ns referim.

[Fíntse de las noticias del respectable «Brusia» y dels periódichs lliberals en general!]

¡HI TORNARÉM!

'efecte produxit per lo Suplement á l'últim número de Lo CRIT DE LA PATRIA, ha sigut superior à nostras esperansas. Un modest setmanari carlista, un humil soldat de fila de l' exèrcit de *Deu, Patria, Rey*, ha lograt fer rabiar de coratje à molts dels que 's diuhens lliberals y à la prempsa tota que tal nom porta, puig uns y altra han vist en las fullas repartidas y en la forma ab que varen serho un crit de protesta contra l' Espanya lliberal y un guant de desafío llensat á la cara de nostres enemichs.

Verdaderament hi ha que confessar que 's necessita molt atreviment pera desafiar la fera en lo seu cau, y per aixó no sabém com expresar nostre agrahiment à quants desafiant las iras de la part del poble anomenat lliberal, 'ns han ajudat en la realisació de nostre pensament, ó millor, à ells 's deu que hagi tingut felís succés.

Cinquanta mil son, per ara, 'ls exemplars repartits en los teatros, en los establements de Barcelona y en mitj de la Rambla y de má en má en l'últim diumenge, per animosos defensors de la bandera carlista, (molts d' ells antichs voluntaris de Don Carlos y tots disposats à serho ant prompte fos necessari), que per amor

al partit y sens retribució de cap género van contestar á la invitació que 'ls varem dirigir, oferintse incondicionalment a ocupar 'l lloc que se 'ls designa.

Y lo mateix que a Barcelona tingüé lloch en igual dia a las poblacions tocas dels contorns, tals com San Martí, Poble Nou, San Andreu, Sans, Hostafranchs, Gracia, Sarriá, San Gervasi, Badalona y à las més importants de Catalunya, com Vich, Manresa, Berga, Molins de Rey, Tarragona, Tortosa, Lleida, Girona, Olot, Mataró, Granollers y molts altres que seria llarch anomenar; y à més foren remesos exemplars dins carpet tancat á més de 400 rectors y 400 alcaldes d'altres tantas poblacions de Catalunya, à tots quants periódichs existeixen á Barcelona y Madrid, à Centros politichs y no politichs, à las Autoritats, à molta part del clero y à no pochs industrials y comerciants.

En altre secció del periódich veurán nostres llegidors l' hidalgua y nobesa de la prempsa lliberal de Barcelona, que desconeixent en sa gran part lo qué es llibertat, nobesa y companyerisme, 'ns dirigeix atacs virulents e injustificats, tot perque, després de cumplir ab la lley y sens faltar á ella, varem fer un treball de propaganda que per lo vist no 'ls ha agratjat poch ni molt... que es lo que presumiam y desitjaban.

Un senyor sargento primer de policía va tenir á bé agafar á un dels joves que en lo teatro del Tívoli tiraba Suplements, pero avans de dos horas, y à pesar de dit sargento va ser deixat anar, com no podia menos, puig no havia comés ell, ni nosaltres tampoch, cap transgressió de la lley, y així ho va compéndrer lo senyor Gobernador.

Faltariam á un deber de cortesía, ja que no d' agrahiment, si no déssim las gracies al jefe d' Ordre Públich, senyor Freixa, qui va estar molt atent y afeciuós ab nosaltres quant á la una de la

matinada del diumenge 'ns varem presentar á Gobernació a reclamar la llibertat del jove detingut.

Lo propòsit 'l 'ns Freixa tenia especial interès pera saber a quin plan obria lo reparto de nostre Suplement. Molt senzill: á lo de fer propaganda ab favor de nostra bandera, donant a coneixer documents que explican lo qué es, lo qué pensa y lo qué desitja lo tant calumniat partit carlista.

Y consti que 'ns cap la satisfacció de que algun efecte han produhit ditas fulles, perque personas que ignoraban las aspiracions de nostra Comunió, han comprés que no éram tan dolents com 'ns pintaban certs paperots, y no miran ab la prevenció d' avans á Don Carlos y 'ls seus partidaris.

Certs periódichs y no pochs individuos que 's diuhens lliberals, han considerat com un *trágala* nostre Suplement y creuen que las Autoritats debian prohibir la seva circulació. Ab la lley á la má no era aixó possible, y tocant á si hem cantat ó no un *trágala* á nostres enemichs, no tenim inconvenient ab que ho creguin així; més encara, vist 'l resultat, 'ns quedan ánimos pera repetir la funció variadas á despit y à pesar de l' imponent coratje d' aquells que dihentse lliberals 'ns voldrian negar la manifestació del pensament hasta per medi de l' imprenta.

Quant á l'any 1876 Don Carlos va entrar á Fransa, digué á 'ls seus voluntaris: «¡tornaré! ¡tornaré!». Igualment dihem nosaltres avuy «¡hi tornaré! ¡hi tornaré!» puig l' ensaig ha anat tant bé, á fer propaganda ab la forma de l' úlim diumenge.» Hi tornaré, sí, mentres Don Carlos no torni á Espanya. Quant torni, la manifestació de nostre pensament y la forma de nostra propaganda clá es que la faré d' altre manera.

F. de P. O.

NOSTRE SUPLEMENT.

SOS EFECTES.

LO CRIT DE LA PATRIA, amich de fer travessuras, ne feu una la setmana passada, que alegrant als decidits, enfortint l' ànimo desl decaiguts y movent profunda sensació en lo camp lliberal, ha donat molt que fer y que pensar.

Com que això era precisament lo que buscaban nosaltres, nos alegrém sobremanera.

Ferem sortir un *Suplement*, lo qual veigeren ja nostres lleigadors, que fou repartit en varios teatros de aquesta capital en la nit del dissapte 21 del present y lo dia següent.

La cosa 'ns va sortir á las mil maravillas.

En la nit del dissapte entre deu y onze, en los teatros Tívoli, Espanyol, Novetats y Ribas una pluja de *Suplements* inundà la concurrencia, la qual, rabiant certa part y plena de goig l' altra, no deixaren per això de llegir lo tant interessant paper.

Debém fer notar, per amenisar aquest article, alguns episodis que creyem serán molt del gust de nostres lleigadors.

Un conserge de Novetats veient los papers de un dels repartidors, l' hi digué:

— ¿Qué son, això? ¿papers?

Veyent lo repartidor lo intencionat de la pregunta, contestá:

— No, que son fustas.

— Doneumen un.

— Teniu.

Al instant lo conserge ple de curiositat desplega lo paper y al veurer lo grabat exclama:

— ¡Un carlí!... deumen un altre.

Lo publich comensa a estirar lo jech del repartidor dibent:

— ¡Y á mí! ¡y á mí!

Una pluja de papers acallà las veus del pùblich, mentres que los altres repartidors cubrian la platea dels mateixos.

No cal dir que taat lliberals com carlins cuilliren los papers y 'ls llegiren ab curiositat sen causa per uns y per altres de numerosos comentaris de aprobació, y alguns en contra.

En lo Tívoli, la policía estava alerta; y al veurer la pluja de *Supplements* se dirigeix á un dels repartidores per agafarlo, dihentli:

— ¡Vosté! ¡Vosté! ¡alto! ¡alto! ¡esperis!

Mes lo repartidor contesta ab tota tranquilitat:

— No s' apuri, que encara me 'n quedan.

Y dient això, sis, sis, sis, sis, los reparteix entre los espectadors.

— Segueixi — diu la policía.

— Aném — contestá tot tranquil lo repartidor.

Lo polisson aquell, era un cabó que ab sa fatxa sola ja pagaba. Un nas xato, bigotis llarchs, celles grants y pobladas, ulls com unes taronjas, boca á lo Sagasta, orellas de pàmpol y una casaca ab més llantias que una quincalleria, y ab més notas que un método de solfeix, fomaban la fatxa de aquell fantasma-polisson.

Mentre aquesta cosa portaba á nostre amich á la governació l' hi deya ab castellá del Clot:

— Si huyes te enjego cuatro balas al cervillo.

Y contestaba un altre compinche:

— Y yo seis.

Entre tant nostre amich pensaba:

Si per un carlí se necessitan deu balas, ¿quantes balas necessitarán pels mils de mils de carlins que en dia aproposit, donguin que fer á la gent lliberalesca?

Al arribar á la Governació quedá lo repartidor agradablement sorpres al veurer la efervescència que regnaba. Polissóns per aquí, polissóns per allà; y tots ab fullas de nostre *Suplement*.

Qualsevol haguera cregut que se tractava de assassinar al governador, ó de una terrible conspiració.

Al tenir la notícia de això nostre Director, se dirigeix immediatament á la Governació en caïtat de amich del pres, sens manifestar ser lo Director del periódich, pregunta justament al polisson qual fatxa habem descrit, «qué era

alló,... y per qué habian pres al repartidor.»

Y contestá aquella mala fatxa treyent foch pels caixals:

— Nada, ese chico que se ha vendido por repartir hojas de Carlos Chapa.

— Quant hi va que si vingués Don Carlos y aquest fulano pogués pescar algun empleo no haguera dit això?

Ademés, ha de saber lo polisson y los lliberals tots, que los verdaders carlistas no's venen.

Totas las personas que han intervingut en la repartició dels *Suplements* son carlistas y ho han fet gratuitament.

Pero aném seguint lo fil de nostra narració y aném veient los efectes de nostre *Suplement*, lo qual no hi ha dubte que ha caigut com una bomba en lo camp lliberal.

Lo jefe d' Ordre Pùblic, Sr. Freixa, després de conferenciar per segona vegada ab nostre Director, sens saber qui era, l' hi diu:

— Puji á dalt y vosté que 'l coneix digui á aquest xicot qui l' hi ha fet fer això. Aprétil, aprétil; fassili dir.

Nostre Director, mitj rient, veient la ignorància del Sr. Freixa, diu:

— Desenganyis, lo xicot no ho dirá ni á vosté, ni á ningú. L' hi he fet fer jo.

Lo jefe de O. P. al veurer la franquesa de nostre Director, s' escusà com pugué, se veié ab lo Gobernador, per tercera vegada, y al cap de una hora y mitja nostre amich lo repartidor fou posat en llibertat.

L' endemà, per fer rabiar més als lliberals, tinguerem lo gust de repartir y fer repartir uns quants mils de *Supplements* per la Rambla, los quals eran agafats y demanats per personas de totes opiniós. Igual se feu en los tranvias.

Y consti que, ab tot y l' èccés de rabia que tenian los lliberals, lo llegian ab curiositat, y ben poquets se 'n varen estripar.

En la plassa de Catalunya un subjecte lliberal, va comensar a cridar contra las fullas que 's repartian, pero carlins y lliberals que per allí 's trovaban van ofegar sos crits ab altres més forts, al veurer que 's deya lliberal y no volia llibertat pels demés.

La cosa va anar perfectíssimament.

Los lliberals de pega callaren.

Y nostre *Suplement* ha produhit més y millors efectes dels que podiam esperar.

J. S. R.

A VOLA PLUMA.

Diu *La Campana de Gracia* de la setmana última, que 'ls carlins son incorregibles, y nos altres anyadim que 'ns sabria mal lo ser corregibles segons per que, v. gr. de ensenyarlos hi las dents quant nos fan obrir la boca. ¿M' entens, *Campana*?

¿Qué 't pesa que siguém d' aquesta manera? y encara més si 't ve á la memoria aquellas fundas. ¿Sabs? Al dirte això penso que 't deus recordar d' aquell mal temps (que Deu vulga que notorni pera tú) quant dius que una mà que sens dubte passa 'l dia senyantse (potser era algun bruixot, ¡qui ho sab això!) va tirar una pedra al cap del director de la escola laica de Manresa. ¿Que 't has pensat que tots los que se senyan son carlins? Ca, barret. Ja ho comprehench, com tú no 'tdeus senyar mai. ¡Que 'n farías de ser creus, si de res te servirian!

Més avall y més amunt de la Senyora de Gracia, diguent cafres (penso als carlins, que jo ho diria ab raho als *campaneros*), fa poch més o menos la següent pregunta que jo li resoldré de seguida. ¿Per qué 'ls carlins que fan funerals pels frares assassinats á l' any trenta cinch, no 'n fan pels lliberals per ells morts en Olot? etcétera.

Per qué creyém piadosament que en lo lloch ahont son no necesitan de nostres oracions. ¿Qué 't pensabas?

Una prova de que qui son incorregibles son els que escriuen en lo setmanari campané, es l' article de fondo (ó de Harch ó de ample, díguinli com vulguin) de aquesta mateixa setmana passada, en lo que si no coneugesim qui es *La Campana*, y qui son los respectables, per molts conceptes, sacerdots que anomena, podríam dubtar de la conducta de aquests senyors que estimém en molt.

Conta una historia, que no es historia, de una mare que tenia una nova que no la havia feta batejar, y això que tenia aquesta ja vint y tres anys. ¿Qué 't sembla, lector estimat, comensa bé la cosa? ¿No es vritat que la tal mare estimaba á sa filla? Puig aquesta senyora va anar á pèndrer consell al senyor del article, que suposo deu ser un advocat sense feyna per tan sabi, y que per aquest motiu deu dedicarse á embrutar paper en *La Campana*, per veurer que faria la pobreta després de haberli desaparegut la dita noya de casa, y segons veig lo consell fou estampar en *La Campana* los detalls de la *història* que no puch copiar per ser llarga més que un dia sense pá.

Pero jo pregunto, senyor del article:

— ¿Coneix aquesta senyora?

— ¿Coneix á sa filla?

— ¿Sab que 'n té un' altra á casa y un fill qu' es á Fransa?

— ¿Sab com se tractaba á la filla religiosa?

— ¿Coneix á las dignas personas que venen mètadas en lo seu escrit? Ni li deu convenir lo saberho. Pues jo que sé quinas personas son (y no 's pensi que sigui cap d' ellas qui això escriu), li dich que va lluny d' oscas.

Un consell y una pregunta y acabo per avuy, que si alguna altra vegada convé, ja li fregaré las orellas perque no li piquin.

Sigu més amich de la vritat y cuidado que no rellisqui, que no li aniria gaire bé, puig podria trencar las camas.

Sobre aquest assumpto, ¿cómo li marxa 'l negocí en un lloch que jó sé y vosté també?

R. O.

CRIDORIAS.

Uns dels desitjos que teniam al fer sortir nostre *Suplement*, era fer rabiar á tota la premsa lliberal. Lo CRIT DE LA PATRIA, dit per sos enemichs *Lo Bram de la Patria*, 'ls ha fet bramar á tots.

Lo desitj s' ha complert, no tenim més que desitjar, sols sí, 'ns creyem en lo deber de donar algunas surras.

Comensaré per *La Democracia* que es la que de tots los periódichs lliberals, ha tret més bilis y foch pels caixals.

Deya aixís:

Anteanoche en todos los teatros y ayer en diferentes sitios públicos, se repartieron con verdadera profusión ejemplares de un Suplemento al semanario *carca*, Lo CRIT DE LA PATRIA, conteniendo un nuevo manifiesto de Don Carlos.

¿A qui se l' ocurreix dir un nuevo manifiesto á una cosa que es de l' any 1869?

Pero seguím, que encara no es aquesta la última bola de *La Democracia*.

«El descaro de aquellos asesinos» (quin llenuatje més maco! (apunti, senyor caixista; asesinos) «que causaron la deshonra y ruina de la patria no tiene límites» (caixista; *deshonra y ruina de la patria*) pot ser vol dir *panxa* en lloch de *patria*. Si es aixís, conformes «y es necesario estar prevenidos», (ja ho crech) «para que España no tenga que presenciar de nuevo, aquella horrible serie de crímenes, borron infame que subleva nuestra conciencia» (caixista, ¿qué 't adorms? apunla; *horrible serie de crímenes, borron infame, etc.*) «y conmueve nuestro corazón al solo recuerdo de aquellas es-

cenas de desolacion y muerte en que tantas y tantas víctimas aún claman venganza , contra los miserables instrumentos » (apunta ; *miserables instrumentos*) « de un período de horror y vergüenza , en nombre de una causa santa, que paseaba su estandarte , anegando en un mar de sangre y lágrimas los campos de nuestra desventurada patria. »

«Os conocemos, raza de víboras, y estaremos alerta...» (*periodo de horror y vergüenza... anegando en un mar de sangre y lágrimas... ¿qué diu, senyor caixista?*)

—Si no 's poden apuntar tantas bolas.

—Sí , home , sí ; tiri endevant y no 'n fassicas ; ¿no veu que están en lo ple de sa rabia ? segueixi ; (*raza de víboras; estaremos alerta...*).

¿Sabria dirnos *La Democracia* ahont ha après aquestas bolas , educació, y aquet llenguatje tant *bonich* ?

—*

Ensumant aigua de Colonia y ab uns molls, agafem *L' escura clavegueras* (*Diluvio*):

Diu :

¡Canastos con LO CRIT DE LA PATRIA ! ¿Pues no nos sale con programas de fueros y economías y otras *bromas* de inocentes con que don Carlos brinda al país, para hacernos felices? ¿Y cuándo? Precisamente pocos días despues de asegurarse que el Pretendiente estuvo á pique de reconocer lo existente á trueque de cobrar un suplemento de lista civil.

L' escura clavegueras, acostumat á dir bolas, no estranyém que hagi dit que D. Carlos *estuvo á pique de reconocer lo existente*.

Sr. *Escura clavegueras*, aixó voldria vosté, las ganas li fan dir. Si D. Carlos reconegués *lo existente*, no tendría vosté las farinetas que ara te.

Pero si vol que aixó succeixi, pensi que son verdes.

Continúa:

¡Vaya, vaya, con la novedad!

Sr. *Diluvio*, una cosa del any 69 no es cap novetat.

El público ha oido enseguida el gato encerrado que se oculta entre las elucubraciones católico-federales de un cerebro enfermizo, y se ha limitado á decir friamente:

—Ese grito es: *Lo crit de la gana*.

Millor haguera dit *lo crit de las ganas*.

Perque en efecte ne tenim moltas de no veurer lliberals.

De no sentir bolas de *Diluvios ó dilurios* de bolas.

De que vinga Don Carlos.

Y de fer rabiar lliberals.

Pero ab temps, veurém , si Deu vol, realisadas aquestas *ganás*.

—*

Seguim :

—El papel de LO CRIT de don Carlos fué repartido ayer en casi todas las iglesias de Barcelona.

Esperamos que nuestros industriales aprovecharán este ejemplo anunciando sus productos en la casa del Señor, donde por lo visto los agentes carlistas han inaugurado la libertad de comercio, con el reparto de *reclamos*.

¡Roda , noy ! ¡Bola va ! Per dos quartos un pollastre y per tres... una bola del *Diluvio*.

¿Sabria dirnos *L' escura clavegueras* en quinas iglesias se repartiren los *Suplements* ?

Si ho diu l'hi dono un confit.

—*

La Vanguardia, retaguardia ó ranxera , ha copiat lo de *L' escura clavegueras*. Per lo tant la surra que ha merescut son company, se pot igualment aplicar á ella. Y que un altre dia no surti del quartet sense permís , y fregui plats, peli patatas y fassi 'l ranxo com deu.

Sino l'hi passará un xasco, y será arrestada.

—*

La Tia-dinas (dich), *La Dinas-tia* com es tan xafardera hi ha volgut treurer lo nas y l'hi ha surtit aixó de la closca:

A las barbas de los agentes de la Autoridad se repartia anteanoche en los teatros un ridículo manifiesto del Pretendiente.

Oh, se descuida una cosa, senyora tia-Dinas:

Se descuida que los repartidores anaban á los mateixos agentes de la Autoridad y 'ls entregaban lo paper que á vosté la ha fet caurer en basca.

—*

Agafém *El Barcelonés* per sas lligas orellas y canta lo següent :

Anteanoche se arrojaron á la platea en los teatros del Tívoli, Ribas y Esapanyol

Sr. *Barcelonés*, se descuida Novetats.

gran número de ejemplares de un suplemento al número 151 del semanario carlista, *LO CRIT DE LA PATRIA*, que contiene tres inconveniencias...

para *El Barcelonés*, (debia anyadir)

con los siguientes títulos: «Fueros vigentes en Cataluña en tiempo de Felipe V y concedidos nuevamente por Don Carlos de Borbon,» «Plan de economías ofrecido por Don Carlos» y «Programa político de Don Carlos, Carta-manifiesto á su hermano Don Alfonso.»

Escoltin be.

El público—que no se tomó la molestia de leerlo íntegro, para ahorrarse pasar una mala noche.

Si 'l públich no l' acabá de llegir (encara que la major part lo llegiren tot) fou que comensaba lo segon acte ; pero no pot negar *El Barcelonés* que tothom s' ho posá en la butxaca sens dubte pera llegirho ab detenció en sa casa. acogió con unánime sonrisa el montón de ofrecimientos que el eterno Pretendiente hace á los catalanes.

Aixó l'hi dona l' gust y la gana *Al Barcelonés* de dirho; pero no vol dir que siga vritat.

A no ser que los redactors del *Barcelonés* anessin á mirar quina cara feyan los espectadors...

Ademés com que hi havia carlins y lliberals podia ser que uns riguessin de goig y altres de rabbia.

—*—

Diu també *El Barcelonés* que Don Carlos cumplirá 'ls oferiments «cuando logre pescar el poder... el dia del Juicio á las 4'45 de la tarde.»

Sápiga *El Barcelonés* que ha dit una grant vritat, puig quant Don Carlos tinga l' poder serà 'l dia del Judici... pels lliberals, pero no per nosaltres.

Lo que no sabém, es, si será al matí ó á la tarde.

—*—

Y continua *El Barcelonés*:

Don Carlos se ha empeñado en sacrificarse por hichernos dichosos y nosotros no queremos ni tanto sacrificio ni tanta felicidad.

Pitjor pera tú.

En el Teatro del Tivoli fueron capturados *infraganti* tres repartidores, á quienes despues de prestar declaracion en el Gobierno civil, se les puso en libertad.

Aixó es fals; sols ne van agafar un.

Pero ;qué hi farém si *El Barcelonés* ja hi está acostumat!

—*—

Are ve la grossa.

Ayer, durante la celebracion de los Divinos oficios, se repartió el citado papel en casi todas las iglesias de esta capital.

El Barcelonés, se coneix que no ha estudiat doctrina ó que no te solta.

M.E.C.D. Si hagués estudiat doctrina sabria que los

manaments son deu y que'l vuité diu, *no mentir*.

Y aquí menteix ab tot lo descaro.

Un altre dia pensi en lo *vuité*.

No de ví, no, que podria ferli mal.

—*—

El Barcelonés del 24 'ns surt ab aquesta pata de gall:

Las semi-proclamas de don Carlos de Borbon penetraron en las casas de las principales calles de Barcelona y de varios pueblos vecinos, por debajo de la puerta. En las tranvias tambien se arrojaron. Seguros estaban los repartidores de que no serian recibidas á la mano. Por esta razon fueron arrojadas á la platea de los teatros.

A traicion y por sorpresa.

Ni por esas.

Donchs mirin quina cosa més estranya:

La gent no solament las aceptaba sinó que anaba á demanarlas á los repartidors.

—*—

La Publicidad diu que nostre *Suplement* no te gran importancia y se 'n ocupa de ell nada ménos que en casi tots los *Ecos Políticos*.

; Quina poca importancia !

Després diu fentse eco del *Diluvio y Barcelonés*:

El manifiesto carlista, con la concesion de fueros catalanes y la carta de don Carlos á don Alfonso, además de haber sido repartido en los teatros, lo fué tambien en las iglesias.

Y esto no entraba en el programa de ambos géneros de espectáculo.

Y anyadeix.

Los periódicos liberales toman en serio el citado manifiesto.

Hacen mal.

Debe tomarse tal como es, como un epílogo á «Barba-Azul» ó la «Gran Duquesa.»

Diu que fant mal los periódichs lliberals de pendrersho en serio.

Pero ella ho diu en broma pera dissimular lo susto rebut y pera que no diguem nosaltres que ha tret bilis.

En Consell de Ministres 'n Sagasta va llegar lo *Suplement* de nostre periódich.

—*—

Un amich nos avisa de que en lo passat diumenge un cabo de municipals va arrancar nostre *Suplement* de la ma de un individuo que dins una botiga de la Ronda de Sant Pere l' estaban llegint, y va esquinsarlo.

Es estrany, porque 'ls municipals acostuman á ser gent decent.

Prometém á aqueix cabo-tipo esperar en la administració d' aquest setmanari, demá dissapte á las 7 y mitja del vespre, pera veure si 'ns ve á pender lo *Suplement* de las mans y l' esquinsa.

; Vaja un mucipal
més lliberal
y més !

—*—

El Barcelonés ha sigut invitat per nostre estimat company lo *Correo Catalan* á rectificar la bola de que s' hagin repartit *Suplements* en las iglesias, pero lo diari lliberal no desment sino que afirma de nou lo que es fals absolutament.

Aixís fos lo senyor Gobernador qui digués tal cosa, afirmén que está equivocat.

; Salvo que algun lliberal de péssima intenció 'ns hagués volgut comprometre !

Pero ni aixó ha succehit.

Y prou per avuy.

Batllori Picafort.

A VÍS.

Com son moltas las personas de dintre y fora de Barceloua que 'ns han demanat SUPLEMENTS pera repartir, hem fet una nova tirada que vendrémos á nostres corresponals y corregigionaris al preu de 2 pessetas lo cent y de 15 pessetas lo mil.